

Arrest

nr. 105 509 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 mei 2013.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 72 878 van 9 januari 2012 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er thans in Tsjetsjenië geen sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelt bij arrest nr. 72 878 van 9 januari 2012 de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielaanvraag. In zijn tweede en huidige asielaanvraag beperkt verzoeker zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste aanvraag en legt ter staving daarvan twee originele enveloppes neer met daarin twee originele convocaties en een originele beslissing van de OMVD en een usb-stick met daarop twee videofragmenten.

De documenten die verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voorlegt, vermogen echter niet de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 72 878 van 9 januari 2012 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. Het videofragment op de usb-stick legt verzoeker enkel neer ter illustratie van de algemene toestand in Tsjetsjenië. Dergelijke algemene verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Hetzelfde kan gezegd worden over het rapport "Caucase du Nord: sécurité et droits humains" van 12 september 2011 waaruit verzoeker in zijn verzoekschrift citeert.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 72 878 van 9 januari 2012 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 april 2013, stelt verzoekende partij dat zij zich niet akkoord kan verklaren met de beschikking. Verzoekende partij betoogt dat de bijkomende stukken aantonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Zij licht daarbij toe dat de bijkomende stukken afkomstig zijn enerzijds van N.B. die voor Amnesty International USA werkt en anderzijds van haar nicht T.R. die als journaliste werkt.

Verwerende partij repliceert dat het stuk van Amnesty International algemene informatie betreft en de verklaring van de nicht van verzoekende partij niet van dien aard is om haar asielrelaas in een ander daglicht te stellen vermits het geen officieel document betreft maar een brief van een privépersoon.

Verzoekende partij volhardt tijdens haar tweede asielaanvraag in het asielrelaas zoals weergegeven in de eerste aanvraag. In voornoemd arrest nr. 72 878 wordt het volgende gesteld omtrent de ongeloofwaardigheid van haar asielaanvraag naar aanleiding van de eerste asielaanvraag: *“(...) Zo is de ongeloofwaardigheid van diens vluchtrelaas tevens gebaseerd op de vaststellingen dat verzoekende partij over diverse essentiële aspecten van haar asielproblemen onaannemelijk weinig op de hoogte bleek te zijn, verzoekende partij geen duidelijkheid wist te verschaffen over de verdere ontwikkelingen van haar vervolgingsproblemen, zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd tijdens haar opeenvolgende verhoren en zij bovendien vrijwel niets weet over haar reisweg. Dergelijke constatering zorgen ervoor dat haar verklaringen niet van die aard zijn dat zij op zich tot de toekenning van de vluchtelingenstatus kunnen leiden. (...)”*

Bij de tweede asielaanvraag worden volgende stukken ingediend: twee originele enveloppes met daarin twee originele convocaties en een originele beslissing van de OMVD en een usb-stick met daarop twee videofragmenten. Zoals reeds in de beschikking werd opgenomen, vermogen de convocaties en de beslissing van de OMVD niet de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas te herstellen. Documenten moeten worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Voormeld arrest nr. 72 878 van de Raad maakt duidelijk dat *in casu* van geloofwaardige verklaringen geen sprake is.

De stukken die op 24 april 2013 naar de Raad werden gefaxt, met name een attest van N.B. die werkt voor Amnesty International USA en een attest van T.R. die werkt als “freelance” journalist vermogen evenmin afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas. Het attest van Amnesty International USA bevat immers louter algemene informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. Zoals reeds in de beschikking gesteld in verband met de door verzoekende partij neergelegde usb-stick en het rapport *“Caucase du Nord: sécurité et droits humains”* van 12 september 2011 gevoegd bij het verzoekschrift, volstaat dergelijke algemene verwijzing niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. Wat betreft de brief van T.R., stelt de Raad vast dat dit document afkomstig is van de nicht van verzoekende partij en aldus bezwaarlijk als een objectief bewijsstuk in aanmerking kan worden genomen. De nieuw voorgelegde stukken vermogen geenszins de in de beschikking aangevoerde grond te ontkrachten.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS